

Biciklizéseink Török Zolival

Negyedik kör

első biciklizés

Azt sem tudom, hol vagyok. Bármerre nézek, mindenhol csillogás, arany, hatalmas termek, illatok, rácsok. És csönd. Csönd uralja a rejtélyes termeket, a titokzatos palotát. Annyit mondtak csak, hogy mától rendszer lesz az életemben. Semmi fejtelenség, semmi összevisszaság, semmi rögtönzés. Mindennek helye van, mindennek ideje. És mindent megtudok majd időben. Csak még azt nem tudják, hogy én nem szeretek várni. Mindent tudni akarok. Most. Rögtön. Akarom tudni, hol vagyok, akarom tudni, miért, akarom tudni, ennyire egyszerű a dolog. De senki nincs a közelemben. Senki nincs, aki válaszolna.

második biciklizés

Elegem van. Elegem van abból, hogy sosem tehetem azt, ami nekem tetszik. Amit szeretnék, és amikor szeretném. Mindenféle előírás, szabály, meg utálok. Még egyedül sem hagynak soha. Pedig hányszor vágyom a magányra. És olyan jó most a csönd. Sehol senki. Elüldöztem magam körül mindenkit. Ne etessenek, ne fürdessenek, ne illatosítsanak, ne öltöztessenek. Hányszor elátkoztam már a pillanatot, hogy én vagyok én. Pedig hányan irigykednek rám, hányan szeretnének a helyemben lenni. De most jó. Most jó a magány. Jó a csönd. Jó, hogy egyedül vagyok. Kell ez nekem. Kellesz nekem.

harmadik biciklizés

Azt mondták, szépnek kell lennem. Meg kívánatosnak. Mert ha szép vagyok és kívánatos, akkor valami különleges dolog történik majd velem. És megnézték a bőröm. Megsimogatták. Elégedetten bólogattak. Mind

a négyen. A fürdőbe vezettek, hiába tiltakoztam, hogy tudok én mosakodni, meg szemérmes is vagyok, meg ne nézegessék a testem. De azt mondták, mindezt az én érdekemben teszik. És hogy nekem majd jó lesz. Úgy döntöttem, hagyom magam, alávetem magam a négy nő akaratának, talán így előbb megtudom, hol is vagyok, miért is vagyok itt. Beletörődve hagytam, hogy tisztára mossonak. Újabb emberek érkeztek, férfiak, hasra fektettek, gyengéden masszírozni kezdtek. És most nem tiltakoztam, tudtam, hogy hiába minden erőfeszítés, úgyis az lesz, amit ők akarnak. Csak még azt nem tudtam, mit akarnak. Szórszál nem maradt rajtam, minden egyes pihét eltávolítottak rólam. Csak a szempillám és a szemöldököm élte túl. Körömfestés következett, majd egy újabb nő bekente a testem. Sosem éreztem még ilyen illatokat. Miközben a hajam fésülgették, egyre izgatottabban vártam, mi is történik ezek után velem. És miért pont velem? Hiszen bárkivel történhetne.

negyedik biciklizés

Szafet zavarja meg a csöndem. Tájékoztat, hogy újabb hölgyeket hoztak, estére már meg is látogathatom őket, ha van kedvem. Nincs kedvem, mondom neki. Egyedül akarok lenni. Csak ülni szeretnék végre szótlánul, és magam elé nézni. Nem kell sem az alacsony, sem a magas, sem a kövér, sem a sovány, sem a telt keblű, sem a kismellű, sem a széles csípőjű, sem a karcsú, sem a fekete, sem a vörös. Hát nem érti meg senki, hogy magányra vágyom? Hogy hagyjonak békén? Hogy nekem csak ő kell?

ötödik biciklizés

Egy hatalmas terembe vezettek. Legalább száz lány volt ott még rajtam kívül, egyik szebb, mint a másik. Nem is értettem, mit keresek közöttük. Azt mondták, ez most egy különleges pillanat lesz, ha szerencsém van, én lehetek a ma esti kiválasztott, és ha jól teljesítek, akkor nem csak egy éjszakáról lehet szó. De azt nem mondta senki, mit takar a különleges pillanat, a szerencse, a kiválasztottság, a teljesítés, a többi éjszaka. Volt időm gondolkodni, mert csak álltunk ott némán, és semmi nem történt. Ijesztő volt a csönd, és a nap beverődő fényében egy parányi kis bogárka pihegett át a termen. Arra gondoltam, legszívesebben elrepülnék most velem a világ végéig is.

hatodik biciklizés

Megint Szafet. Csak nem hagy békén. Ő az egyetlen ember a háremben, akinek bármikor nyitva az ajtó. És ő az az ember, aki nem hajtja végre az utasításaim. De rá nem tudok haragudni. És megint elmeséli, hogy a hárembe újabb hölgyeket hoztak, és a nők csak arra várnak, hogy pillantást vessek rájuk. És van valami Szafet arckifejezésében, ami arra buzdít, hogy engedelmeskedjek neki. Én neki, és nem ő nekem. Jó, mondom, de kérek még egy kis időt. Hogy még egyet szippantsak a csöndből.

hetedik biciklizés

Essünk túl rajta, mondom Szafetnak. Bár semmi kedvem az egészhez. A hatalmas teremben legalább száz lány van. Ismerősöket is látok közöttük. Olyanokat, akikkel már háltam egyszer, olyanokat, akikkel már háltam többször, olyanokat, akik már egy ideje várják a sorukat, és olyanokat, akik most vannak itt először. Mindenki reménykedik, reménykedik abban, hogy őt választom. Szafet egy szót sem szól, senki nem szól, mindenki csak lefelé néz. Áll a csöndben a levegő. Tényleg jól vásároltak, állapítom meg, válogathatok kedvemre egy ideig. Válogatnék is, de ekkor az egyik lány olyat tesz, amit eddig még senki nem mert megtenni. Felemeli a fejét, és a szemembe néz.

nyolcadik biciklizés

Ma nem beszéltem. Egy szót sem szóltam senkihez. Egy hang nem sok, annyi nem jött ki a torkomon. Pedig beszélhettem volna, volt kivel, ott csicsergett körülöttem mindenki. De én csak hallgattam. Nem volt szükségem szavakra, mert tudtam, anélkül is hallod, amit mondani akarok. Csak figyeltem a csendet. Néha hallottam, ahogy beszélsz hozzám. Láttalak a szememben. Néztem magam elé, és anélkül, hogy bármi történt volna, mosolyogtam. Csak a nyelvem hegyét dugtam ki időnként, hogy érezzem rajta a te nyelvéd ízét.

kilencedik biciklizés

Három napja maradtam szavak nélkül. Nem tudok mit mondani, csak nézek magam elé, és hallgatok. Elég volt a szemedbe néznem, hogy felismerjelek, és tudom, amikor megláttad az arcom, te is megismertél. Tudom, hogy tudod, ki vagyok, és én is tudom, hogy te ki vagy.

tizedik nanobiciklizés

Be kell hogy valljam neked, mert rájöttem. Találkoztunk már egyszer az időben. Hogy a múltban volt vagy a jövőben, még nem tudom egészen pontosan. Egy fürdőben (törökfürdő), azt már látom, csak mi ketten, rajtunk kívül senki se. Meztelenek mindketten. Csak te tudod elmondani, ezért én továbbra is hallgatok. De most is beleremegek, amikor az eszembe jutsz.

tizenegyedik biciklizés

Ma a fürdőben vártalak. Sok idő telt el, de én nem untam meg gyönyörködni a díszes csempékben, miközben élveztem a gőz ölelését. Még soha nem láttam ilyen szépet. Megborzongtam, amikor megéreztem a hátulról hozzám érő meztelen tested, a víz csobogásától nem hallottam meg, hogy közeledsz, ezért váratlanul ért a cirógatásod, ismét megleptél. Megfordultam, megfogtalak, és önzően a mellem kezdtem el simogatni a hímtagoddal. Néhányszor végighúztam a kezem rajta teljes hosszában. Majd rádguggoltam, egyenesen a meredező test fölé. Lassan beleengedtem magam a merev farkadba, ami tövig belém merült, és lassú, ritmikus mozgásba kezdtem feletted. Megmarkoltad a fenekem, és vezényelted a mozdulataim. Hátradőltem, és engedtem, hogy minél jobban behatolj a forró, lüktető és izgalomtól sikamlós hüvelyembe. Nagyon értetted a dolgod. Miközben mélyen a szemembe néztél, hosszasan és lassan kezdted bennem húzogatni az engem teljesen kitöltő farkad. Nagyon jó volt érezni a bennem járó kemény hímvesszőt. Különösen kellemes érzést jelentett, hogy végig a szemembe néztél, és élénken figyelted a reakcióimat a különböző mozdulatokra. Az eszméletvesztés határán voltam. Éreztem, te sem tudod tovább visszatartani magad, teljes erővel újra belémhatoltál, majd a következő pillanatban megfeszültél és belémrobbantál. Löktél rajtam jópárat, én pedig elvesztettem a kontrollt, és hatalmasat élveztem. Úgy összeszűkültem rajtad, hogy azt hittem, a szorításomból soha nem szabadulsz.

tizenkettedik biciklizés

Újra hallom a hangom. Újra szól a szám. Újra van nyelvem. Újra beszélek hozzád. Újra tudom, hogy te vagy az. Pedig egész nap csak kedvetlenül feküdtem, mert már időtlen idők óta nem láttalak. A panaszosok sora viszont nem apadt, csak jöttek egymás után lankadatlan, én pedig türelmesen ugyan, de komoran hallgattam őket, és csak bólogattam. De legfőként

a fejem ráztam szörnyülködésemben, hogy a világ hova jutott. Amikor elmentek, Szafet lépett elő a függönyök mögül, kezében egy biciklit hozott, rámnézett, de semmit nem kérdezett. Én sem kérdeztem tőle, hol találta, tudtam, mindig megszerzi azt, amire éppen szükségem van. Felpattantam, megkerestelek, kézen fogtalak, a kormányra ültettelek, és kiszöktem veled a falak közül. Legszívesebben mindig veled lennék, de csak ritkán van rá alkalmam: fogva tartanak a tekintetek, mindenhol titkos szolgák loholnak a nyomomban. Pontosabban, akik a szolgálaim voltak, de mára az őreim lettek. Sokáig kellett tekernem, hogy biztonságban tudhassalak, hogy tudjam, már senki nem követ, és nem ismer fel bennünket. Átvágtattam a piacon, és meg sem álltam a város széléig. Közben te átöleltél, és megállás nélkül suttogtad a fülemben, hogy giligili, giligili, imádlak. Újra hallok a hangom. Újra szól a szám. Újra van nyelvem. Újra beszélek hozzád. Újra tudom, hogy te vagy az.

tizenharmadik biciklizés

Amint robotgunk lefelé a meredélyen, az úton volt egy kátyú, amit én persze észre se vettem. Leestünk így is, de ha nem fogod meg a kezem, és nem rántod félre a kormányt, én simán behajtok, és a nyakunkat töröm.

tizennegyedik biciklizés

Megkeresett ma a biztonsági szolgálat főnöke, és ráparancsolt, hogy mondjak el neki mindent az életemből. Minden részletre kíváncsi volt. Ki vagyok, hol születtem, hol éltem eddig, kik a szüleim, hány testvérem van, kik voltak a barátaim, mit gondolok és miben hiszek, ha hiszek egyáltalán valamiben. De én csak hallgattam. Nem mondhattam el neki, hogy miközben a nevemet sem tudom, nem csak az előző, de a következő életemből is emlékszem mindenre. Emlékszem arra, amikor először megláttalak, és tudom azt is, még sok időt fogunk együtt tölteni. Emlékszem az első ölelésedre és az utolsó csókodra is. Hallom, ahogy ver a szíved. Érzem mindened a tenyeremben. Csak néztem rá, és hallgattam. Tudtam, nem te küldted, te nem küldhetted, mert te is tudsz mindent én rólam.

tizenötödik biciklizés

Ma megtiltották, hogy találkozzam veled. Pedig ott voltál a közelemben, szinte karnyújtásnyira, akár meg is érinthettelek volna, de rámszóltak, hogy még csak ne is próbálkozzak. Hogy mitől féltek annyira? Attól, hogy rádugrok és beléd harapok? Ketten fogtak le, kétfelől, és ha nem is voltak

rajtam láncok, pásztázó szemekkel figyelték minden mozdulatom. Ezért csak sóvárogva néztelek, pedig azt is határozottan megtiltották, hogy rád pillantsak. De nem tudtam levenni rólad a szemem, az sem érdekelt, milyen büntetést kapok, úgy éreztem, nincs olyan fájdalom, amit nem viselnék el érted. Érted? Érted!

tizenhatodik biciklizés

Be kellett ma szöknöm hozzád. Egy váratlan pillanatban sikerült meglépnem a szolgálaim elől, kisurrantam az egyik mellékajtón, és a folyosók labirintusában hamar a lakosztályod elé értem. De az ajtó zárva volt, és hiába kopogtam, nem nyitotta azt ki senki sem. Már kezdtem aggódni, valami történhetett, amiért megharagudtál rám, és már látni sem akarsz, amikor az egyik fürdetőlány lépett ki az ajtón, én pedig a nyomában észrevétlen betoppantam. Meglepődtél magad is, hogy ott állok, de nem tiltakoztál, miközben gyöngéden kihámoztalak. Kihámoztál közben te is, kökemény voltam, mert már nagyon vágytam rád. Egyszer azt mondtad, amikor először megérintesz, az mindig olyan más. Nekem is olyan feláll mindenem érzésem lett tőled. A szádba vettél, először lassan, majd egyre gyorsabban kezdtél el mozogni. Körbezártál, én pedig éreztem, szétremeg a testem, miközben belédrobbanok. Mintha az épület is megremegett volna, és szégyenkezve pirultak el a falak a kettőnk gyönyörűségétől.

tizenhetedik biciklizés

Ma nagyon rossz volt felébrednem. Szomorú voltam, mert nem találta-lak mellettem. Hiányoztál. Nagyon. Pedig tudom, hogy velem vagy minden pillanatban. Ébren is veled álmodok. Tudom, hogy hozzádbújhatok, hogy foghatom a kezed, hogy érezhetem a szívdobogásod, hogy szuszogsz a fülemben. Hallom is. Érzem is. És nagyon emlékszik a testem a testedre, ahogy hozzábújik alvás közben. Tudom azt is, hogy velem álmodsz, és hogy álmodban együtt hajózol velem a tengeren. Messze van a part, de azt mondd, te már látod, és biztos vagy benne, hogy odaérünk. Néha a hullámok majdnem lesodornak bennünket a fedélzetről. De nem félek. És nem is sírok.

Tudom, hogy fogsz. És én is foglak.

utolsó biciklizés

Ma volt nálam a szolgálád. Az, akit Szafetnak hívsz, azt hiszem. Azt mondtad, tudnom kell, hogy szeretsz, és hogy a világ minden kincséért sem válnál meg tőlem. De tudnom kell azt is, hogy soha többé nem lehetünk

együtt. Ebben az életünkben legalábbis biztosan nem. Azt mondta, az őreid elzártak tőlem, és nem engedik, hogy találkozzunk, ő sem tudja, most hol vagy pontosan, mert többszörösen is védenek, hogy ne tudj hozzám menekülni. Szerintük veszélyes vagyok rád nézve, ezt is mondta. És azt is, hogy hiába a tiéd a világ minden kincse, akkor sem lehetsz velem. Fogtam a fejem, és csak hallgattam. Éreztem, patakokban indulnak meg a könnyeim, de csak befelé az arcomon, kifelé semmit nem mutattam. Szafet, ha így hívják, azt is mondta, tudnom kell, téged csak az én biztonságom érdekel. És hogy én vagyok a mindened. De most menekülnöm kell. Azt mondta, tudnom kell azt is, soha nem mehetek vissza oda, ahonnan érkeztem. Mert az őreid ott is megtalálják, és nem fognak gondolkozni azon, meghagyják-e az életem, ebben is biztos lehetek. Pénzt adott, ruhát és egy pisztolyt, majd egy titkos ajtón keresztül az utcára vezetett. Azt mondta, menjek, és ha jót akarok magamnak, a hátam mögé soha ne nézzek.